

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně **I. M.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 4 A 55/2015 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2015, č. j. KRPA-94664-16/ČJ-2015-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, žalobkyni správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Důvodem vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky v době od 11. 12. 2014 do 10. 3. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. CPR-11516-7/ČJ-2015-930310-V243, Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“), změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že zkrátila dobu vyhoštění na 6 (šest) měsíců a ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdila. Pokud jde o důvody vyhoštění, ztotožnila se žalovaná se závěry správního orgánu prvního stupně, zejména s tím, že žalobkyni nesvědčila fikce trvání platnosti oprávnění k pobytu v souvislosti s její žádostí o

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 4 A 55/2015 – 31. Konstatoval, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 23. 11. 2011. Žalobkyně podala dne 29. 9. 2011 žádost o prodloužení povolení k pobytu a její žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 10. 11. 2014, které nabylo právní moci dne 10. 12. 2014. Přestože platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zanikla před rozhodnutím o žádosti o jeho prodloužení, městský soud konstatoval, že se povolení k dlouhodobému pobytu považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti (tzv. fikce pobytu). Žalobkyně tedy oprávněně pobývala na území ČR do 10. 12. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Naopak městský soud odmítl tvrzení žalobkyně, že fikce trvajících oprávnění k pobytu nastala i v souvislosti s její žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kterou žalobkyně podala dne 17. 6. 2014. Tato žádost nebyla podána ve lhůtě stanovené § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemohla proto nastoupit fikce trvajících oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 2 zmíněného zákona; žalobkyně tak pobývala na území ČR od 11. 12. 2014 bez oprávnění k pobytu. Dále městský soud souhlasil se závěrem správních orgánů, že vyhoštění žalobkyně nezpůsobí nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

Současně s kasační stížností požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jejímu návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 15. 12. 2015, č. j. 5 Azs 221/2015 - 26.

I. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

Stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu a také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Podle stěžovatelky správní orgán porušil celou řadu základních zásad správního řízení tím, že nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke zvláštním okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy stěžovatelky. Stěžovatelka byla s ohledem na probíhající a neskončené „řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu – změna účelu“ v dobré víře, že na území České republiky pobývá na základě fikce povolení k pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podaná žádost o změnu účelu pobytu stěžovatelce „generovala“ tzv. fikci pobytu, neboť ji stihla stěžovatelka podat ještě před zamítnutím žádosti o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání.

Stejně jako v žalobě stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, a nesouhlasí se

pokračování

závěrem městského soudu, který odkaz na uvedený judikát odmítl jako nepřiléhavý. Stěžovatelka uvedla, že řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je řízením dispozičním. Správní orgán nebyl schopen o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání rozhodnout po dobu tří let, stěžovatelka využila dispozičního práva a s ohledem na změnu životní situace podala dne 17. 6. 2014 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, a tím došlo k „překvalifikování žádosti o prodloužení povolení k pobytu“. Dle stěžovatelky bylo proto namístě vyčkat rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání tak, aby bylo postaveno najisto, zda stěžovatelka pobývá na území ilegálně.

Dále stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud pominul jednoznačně prokázané skutečnosti, věc hodnotil bez ohledu na všechny její okolnosti a nevypořádal veškeré stěžovatelčiny námitky. Své rozhodnutí městský soud náležitě neodůvodnil a jeho rozhodnutí nedává záruku spravedlivého procesu a nedostalo požadavku na vyloučení libovůle.

Stěžovatelka rovněž namítá, že městský soud i správní orgány nijak nezkoumaly možný zásah rozhodnutí o vyhoštění do jejího rodinného a soukromého života. Podle stěžovatelky byl postup správních orgánů v tomto směru nesprávný a vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna. Stěžovatelka tvrdí, že není možné ji vyhostit, neboť by to znamenalo zcela zásadní zásah do jejího života, protože by se podle aktuální praxe do České republiky v brzké době nemohla vrátit. Správní orgány navíc nijak nezkoumaly možný zásah do jejího rodinného a soukromého života.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a uvedla, že plně souhlasí se závěry napadeného rozsudku městského soudu, který pokládá za přezkoumatelný a zákonný. Z těchto důvodů žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se z povahy věci musel zabývat a priori vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost sama o sobě by bránila věcnému přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku.

Podle stěžovatelky městský soud nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, takže z něj neplyne vztah mezi skutkovými zjištěními, jejich hodnocením a následnými právními závěry. Dále stěžovatelka namítá, že městský soud se „nevypořádal se všemi žalobními

námitkami, které byly stěžovatelem vzneseny v podané žalobě, respektive stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno“.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodnutí je nutno pokládat za nepřezkoumatelné zejména tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. O nepřezkoumatelnost se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

Předně je třeba odmítnout námitku stěžovatelky, že napadený rozsudek městského soudu neobsahuje přesvědčivé zdůvodnění, že závěry správního soudu nejsou zasazeny do kontextu zjištěného skutkového stavu věci a právní úpravy, a proto je nepřezkoumatelný. Pokud stěžovatelka poukazuje na strukturu a obsahovou stránku odůvodnění rozsudku správního soudu a má za to, že tento rozsudek je nepřezkoumatelný, je třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný (viz str. 3 čtvrtý odstavec a násl. rozsudku), v mezích jakých právních předpisů soud danou věc posuzoval (právní rámec - viz str. 4 rozsudku). Z rozsudku jsou důvody rozhodnutí jasně patrné a byly vypořádány veškeré žalobní body, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka spíše polemizuje s právními závěry městského soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

Jádrem samotného sporu je otázka, zda se v případě stěžovatelky uplatnila fikce trvajícího oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zda orgány policie mohly vést řízení o vyhoštění za situace, kdy nebylo rozhodnuto o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kterou stěžovatelka podala v době, kdy jí svědčila fikce pobytu v souvislosti s její žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka se dne 10. 3. 2015 dostavila na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky v Praze, kde bylo zjištěno, že nedisponuje platným oprávněním k pobytu. Stěžovatelka pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 23. 11. 2011. Dne 29. 9. 2011 podala žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení podle § 42 ve spojení s § 44a zákona o pobytu cizinců; tato žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2014, č. j. OAM-71572-15/DP-2011, zamítnuta; rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 12. 2014. Dne 17. 6. 2014 podala stěžovatelka žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, toto řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-25715/DP-2014. Správní orgán uzavřel, že stěžovatelce na základě této žádosti nevznikla fikce pobytu. Na základě těchto zjištění bylo se stěžovatelkou dne 10. 3. 2014 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

pokračování

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4 je cizinec povinen podat v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Ministerstvem zahraničních věcí nebo v době přechodného pobytu podle § 18 písm. a) nebo b) a ve lhůtě stanovené v odstavci 1. Na uvedené žádosti se obdobně vztahuje i ustanovení odstavce 2.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že fikce trvajícího oprávnění k pobytu stěžovatelce v souvislosti se žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podanou dne 17. 6. 2014 nesvědčila.

Nejvyšší správní soud se obdobnou věcí již zabýval, a to v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 – 32. Za situace, kdy se skutkový i právní stav věci podstatně neliší a argumenty předestřené v kasační stížnosti jsou identické, nemá Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod revidovat právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku.

Ve zmíněném rozhodnutí zdejší soud konstatoval: „Ze znění § 47 odst. 1,2 zákona o pobytu cizinců, jak byl výše citován, dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že tzv. fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b, § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Názor stěžovatele na tuto otázku je mylný, přijetí jeho argumentace by nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, ale i s jeho výslovným zněním, vedlo ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“ Tyto závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na danou věc.

Jako nedůvodný je třeba odmítnout i argument stěžovatelky, že podáním žádosti k povolení dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání „překvalifikovala“ svoji žádost ze dne 29. 9. 2011 o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a

disponovala s řízením o této žádosti. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.* Ze shromážděných a výše specifikovaných důkazů vyplynulo, že stěžovatelce byl naposledy povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě – s platností do 23. 11. 2011; žádost stěžovatelky o prodloužení pobytu byla pravomocně zamítnuta dne 10. 12. 2014. Dne 17. 6. 2014 pak podala stěžovatelka žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát za účelem zaměstnání. Z uvedeného je zřejmé, že žádosti o nové povolení k pobytu podanou ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno nové řízení, které běželo samostatně vedle řízení o žádosti o prodloužení pobytu; rozhodnutí v těchto řízeních vydaná, jsou samostatně přezkoumatelná ve správním řízení. Podáním žádosti o nové povolení tedy stěžovatelka nedisponovala řízením o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka v souvislosti s podáním nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nenaplnila podmínku stanovenou § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Jestliže stěžovatelka argumentuje tím, že krajský soud pochybil, pokud nereflektoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 – 73, je nutno konstatovat, že tak učinil zcela správně, neboť ve zmíněném rozsudku zdejší soud řešil odlišnou situaci. Ve stěžovatelkou poukazované věci šlo o posouzení otázky, zda § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dopadá na případ, kdy stěžovatel pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů a před uplynutím platnosti víza, ale ve lhůtě stanovené § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, požádal o povolení k dlouhodobému pobytu. Kasační soud dospěl v tomto případě k závěru o přímé aplikaci § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že stěžovateli do doby rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu svědčila domněnka legálního pobytu na území ČR. Nad rámec věci kasační soud poznamenal, že přestože § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dopadá výslovně na situace, kdy o povolení k dlouhodobému pobytu žádal, a to ve lhůtě stanovené odstavcem prvním § 47 zákona o pobytu cizinců, cizinec pobývajících na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, použije se citované ustanovení analogicky i pro případy cizinců, kteří zde pobývají na základě povolení k pobytu. V citovaném rozhodnutí uvedl Nejvyšší správní soud: „*Není ospravedlnitelné, aby osoby pobývajících na území České republiky na základě víza byly oprávněny vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, kdežto osoby, které zde již pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, by měly povinnost opustit území České republiky přes existenci včas podané nové žádosti o dlouhodobý pobyt, byť opět za jiným než dosavadním účelem*“. Právní závěry soudu formulované v uvedeném rozsudku se tedy vztahují na případy aplikace § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za předpokladu, že cizinec pobývajících dlouhodobě na území České republiky dodrží lhůty pro podání žádosti výslovně stanovené zákonem v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což není případ stěžovatelky v nyní projednávané věci.

Lze uzavřít, že městský soud správně interpretoval ustanovení zákona o pobytu cizinců, shledal-li, že v předcházejícím správním řízení neměl být aplikován § 47 odst. 2

pokračování

zákona o pobytu cizinců a stěžovatelka tedy pobývala na území České republiky od 11. 12. 2014 do 10. 3. 2015 neoprávněně.

Poslední, velmi obecnou námitkou stěžovatelka brojí proti nesprávnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle stěžovatelky správní orgány „prakticky vůbec nedbaly“ požadavků § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vydaly rozhodnutí, které je „zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do soukromého a rodinného života stěžovatele“. Nepřiměřený zásah stěžovatelka spatřuje v tom, že podle zavedené správní praxe by se do České republiky již nikdy nemohla vrátit, přitom měla na území ČR jediný zdroj svých příjmů. Podle stěžovatelky správní orgány nijak nezkoumaly možný zásah do jejího rodinného a soukromého života.

Ani tato námitka není důvodná. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí o udělení vyhoštění případným zásahem do rodinného a soukromého života zabýval (viz. str. 3 poslední odstavec a str. 4 rozhodnutí). Uvedl, že stěžovatelka je vdaná a bezdětná, v České republice v současné době nepracuje a nemá zde žádný majetek, manžel stěžovatelky žije v jejich společném domě na Ukrajině. Stěžovatelka v řízení o vyhoštění neuplatnila žádné konkrétní důvody, proč by z České republiky nemohla vycestovat, a správní orgán žádné neshledal. Přiměřeností dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění se zabývala rovněž žalovaná v odvolacím řízení a dospěla k závěru, že stěžovatelka neprokázala, že by jí vyhoštěním byl způsoben nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Správní vyhoštění nelze uložit, pokud by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle prvního z uvedených ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při ukládání správního vyhoštění zakládá správním orgánům povinnost zhodnotit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území České republiky bez platného oprávnění, což bylo prokázáno. Správní vyhoštění bylo s přihlédnutím k tvrzení, že nevěděla o zamítnutí její žádosti o prodloužení pobytu, změněno žalovanou na dobu 6 měsíců.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje názoru o neexistenci těsné vazby k České republice, kde stěžovatelka žije sama a její manžel a sourozenci žijí na Ukrajině. Sama stěžovatelka uvedla, že nemá na území České republiky žádné vazby. Oproti tomu má stěžovatelka dostatečnou vazbu na Ukrajinu, kde žije její manžel i ostatní příbuzní, a vlastní zde dům. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatelka má dostatečné zázemí pro návrat na Ukrajinu. U stěžovatelky nebyly prokázány překážky, které by zamezily jejímu vycestování z České republiky. Ze všech shora uvedených důvodů není uložení správního vyhoštění stěžovatelce nepřiměřeným ve

smyslu shora citovaných zákonných ustanovení. Městský soud tedy tuto otázku posoudil správně.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá; žalované náklady řízení nad rámec její běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu